

El dialecte de la lleugeresa

Un relat de: [Bruna Bas](#)

.VI

L'aire es mou entre les fulles de l'arbre del paradís.

Què dens el seu perfum per portar sortilegis,
per recobrar el gest de qui sap dir:

prepara la pell per la visita

Tallo una rama petita i parpellegen les flors. Què dens
el dialecte de la lleugeresa.

I camino fins el pont del riu, fins la dolçor
d'una dona que diu adéu a la medina;

fregant l'aigua de la seva mort esdevé falcilla
sense memòria

mullant els seus braços en les dents de la mort puja
sense maleficcis a l'Alficén amb una cançó
de les alquimistes doriverdes

Allà, en el lloc on tu, Zaynab, on
tu, suïcida princesa d'ombra,
tu, dona o volada sense crebant,

tiro la rama petita al riu i pronuncio: *remuntat, aigües,*

aparto el silenci amb la mà i pronuncio fort:
pugeu fins a ell, internes corrents.

Sé que existeixen
perquè he estat l'ofegada, la bressolada per les algues
i torno de la mort com vull i com
beso.

*Pugeu fins a ell, corrents, amb el meu encís, aneu
a la seva galta sense aroma, aneu
i acaroneu-lo*

Astuta en aquest excés de perfum i tan ingènua
t'he trobat.